

Kring knøttin í 1101 samdøgur

Klokkan ellivu mánaðvöldið tann 26. juli 1999 stevndi Salka Valka gjøgnum innsiglingina Úti í Støð á Sandi eftir eina trý ára langa ferð kring knøttin

John Johannessen
Myndir: Jens Kristian Vang

Sandoyingar vóru ikki sørt erpnir, tá teir hómaðu Sólku Vólku við oyggjadótturini. Duritu Holm, umborð í havsbrúnni einaferð um tiggju tíðina mánaðvöldið tann 26. juli 1999. Hendan unga sandoyargentan hevði verið burtur á spennandi ferð við litla skipi sínum í trý ár.

Biðitíðin hevði verið long. Væntandi var, at Durita fór at koma til lands einaferð mitt um dagin, men trupulleikar við motorinum gjørdur, at hon var eitt sindur seinna. Um fimm tíðina komu boð um, at Durita fór at vera á Sandi umleið klokkan tiggju á kvøldi, og longu áðrenn tiggju var nógv fólk savnað Úti á Støð. Eisini vóru tey fleiri, ið valdu at fara í báti út ímóti Duritu og vinfólki hennara umborð á Sólku Vólku. Klokkan fór av tiggju, men eingin á landi sá nakað til Sólku Vólku í mjørkanum. Tá savnaðust fleiri og fleiri fólk á havnarlagnum Úti á Støð, tí tey vistu, at um eina løtu fór kendasta skipið í Sandoyinni, Salka Valka, at daga fram úr mjørkatáminum. Og so var. Um hálvum ellivu tíðina sóust mastrar onkustaðni har úti í mjørkanum, og góðan hálfan tíma seinna sigldi skipið inn í

havnina Úti á Støð á Sandi.

Veitslurómur

Tað var rættur veitslurómur, tá Durita stevndi inn í havnina við báti sínum. Heilsað varð við fýrverki, neyðblussum og heiðursrøpum meðan tann erpni skiparin, Durita Holm, trygt stevndi skútu síni at bryggju eftir drúgvu og spennandi ferð á sløttum havi og brótandi bylgju kring allan knøttin.

Hesin seinasti parturin av ævintýrferð Duritu gekk heldur spakuliga fyri seg. Motorurin orkaði nevnliga ikki meira eftir teir mongu fjórðingarnar, skipið hevði siglt seinastu trý árin. Durita visti, at um hon steðgaði motorinum áðrenn tey vóru komin leiðina fram, var eingin møguleiki fyri at fáa hann í gongd aftur. Og hetta var júst tað, ið hendi, beint sum skipið stevndi inn í havnina. Sostætt mátti Salka Valka sleipast at bryggju. Men hetta hevði sjálvsagt als onga ávirkan á óføra veitslurómin.

Tá skipið var komið at bryggju var ein øgilig trokan, tí øll vildu sleppa at vera tey fyrstu umborð. Men fyrstur umborð var tollarin, og eftir hann var tað ein ovurfeigin móðir Duritu, Anna Katrin Jacobsen, ið steig umborð at ynskja dótturini vælkomnari heim. Og fyrstu

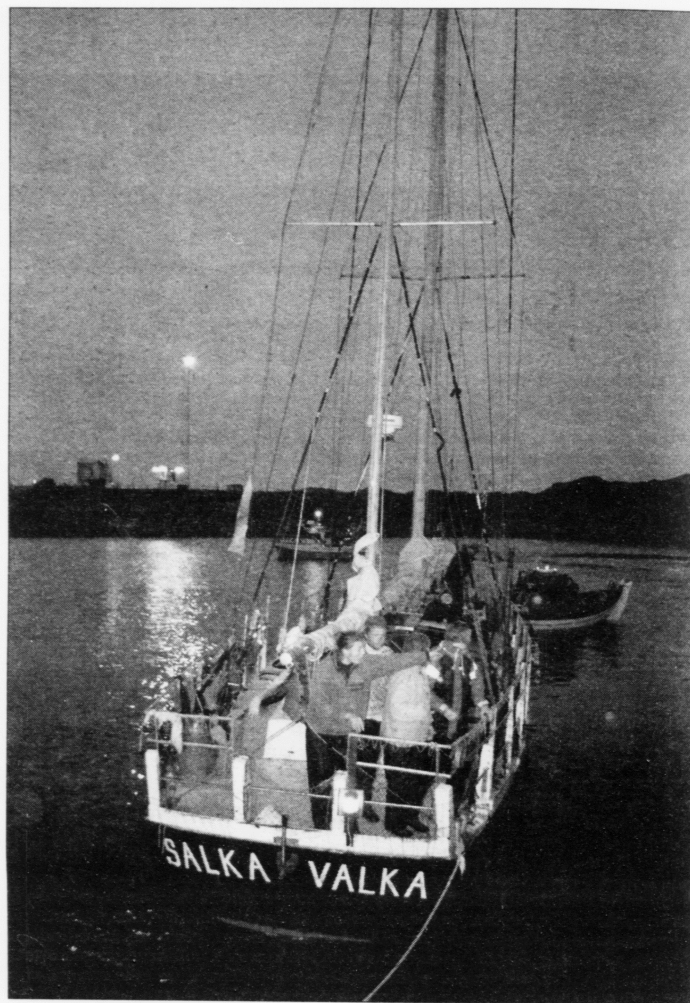
orðini, móðurin fekk frá rørdi dóttir sínari vóru: – Tú ert tann vakrasta mamman í allari verðini. Móðurin var fegin, tí hesum skuldi dótturin havt skil fyri, eftir at hava sæð meginpartin av klótni gjøgnum trý ár.

Sammett við Columbus

Nógv vóru tey, ið ynsktu at heiðra oyggjafelaganum, ið nú var afturkomin úr útlegd, og tí kundi Durita ikki geva sær góðar stundir at tosað við øll, men tey flestu fingtu to eitt klemm og nokur góð orð við á vegnum, áðrenn Durita varð drigin yvir móti flakavirkinum, har tingmaðurin, Páll á Reynatúgvu ynskti at heiðra henni við einari røðu.

Røða Páls var merkt av, at hann var errin av at vera úr somu oyggj sum Durita, eingin ivi um tað. Hann sammetti hana við mætar sjógarpar sum Columbus og Vasco Da Gama, og eisini varð rúmdarmaðurin Neil Armstrong nevndur.

At sandoyingar høvdu ivast í, at tað fór at eydnast Duritu at sigla kring knøttin við Sólku Vólku duldu Páll á Reynatúgvu ikki fyri. Hann segði, at hjá onkrum hevði ivin verið so mikið stórur, at tey ívaðust í, um hon yvirhøvur fór at koma til Skotlands. Men ferðin

Salka Valka liggur nú trygt við bryggjuna Úti á Støð á Sandi

eydnaðist, og tað eru allir sandoyingar og føroyingar annars nú ermir av.

Eftir røðuna hjá Páll á Reynatúgvu, handaði Friði Nolsøe, frá ungmannafelagnum Virkinum á Sandi, Duritu eina gávu, og sjálv-

sagt var gávan øll bindini av Føroya siglingarsøgu.

Bert gjørt nakað annað

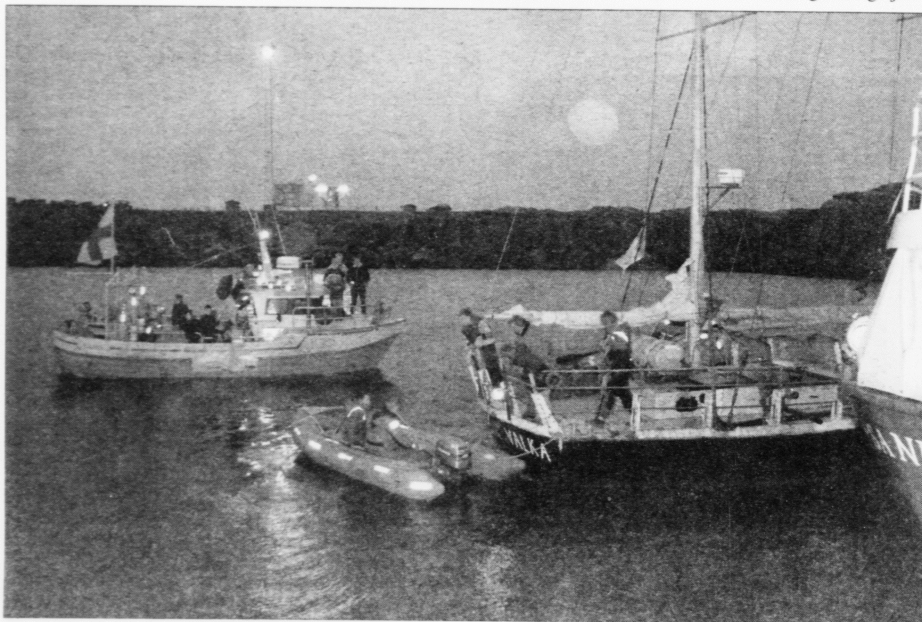
Tann smædna Durita Holm var bilsin av stórtingnu mót-tøkuni, hon fekk á Sandi. Hon greiddi frá, at hon var biðin um at sigla inn á Havnina, tí har setlaðu tey at halda móttøku til heiðurs fyri henni. Men hetta vildi hon ikki. Hon skuldi ikki hava nakað móttøku, og harafturat var hon farin avstað av Sandi, og tí skuldi hon eisini koma á Sand á fyrsta túrinum heim aftur til Føroya.

– Tað er gott at vera komin heim aftur, men eg skilji ikki rættuliga, at tað verður gjørt so nógv hóvasták burt-

urúr mær. Eg havi bert gjørt nakað annað enn øll hini ungu. Tað er jú vanligt at fara út í heim, um ikki júst á sama hátt, segði ein bilsin, men ovurfeigin Durita Holm.

Í brúsu í Djúpadal

Eftir alt hóvastákið Úti á Støð, vóru studir til eina litla hugnaløtu umborð á Sólku Vólku, áðrenn leiðin gekk í Djúpadal at vaska sær og eta skerpikjøt. Sjampanju-propparnir kundu nú rúka, tí nú var ferðin komin at enda ella var hon? – Durita sigur í hvussu so er, at hon ætlar sær aftur á eina ferð kring heiminn, tá hon er vorðin pensjónist. Men tá verður tað við einum luksusskipi.

Neyðugt var at sleipa Sólku Vólku seinasta teinin í havnarhylinum, tí tá steðgaði motorurin upp